

Уладзіслаў Шаўчук з татам Сяргеем і мамай Святланай.

Фота Святланы КІСТАЙ.

КОЛЬКІ крокаў да шчасця? Сяргей і Святлана Шаўчукі з Жабінкі падлічылі: 1255. Менавіта праз столькі дзён пасля вяселля ў іх сям'і нарадзіўся сыночак.

Уладзіслаў — першынец не толькі ў маладыя мамы і таты, але і ўвогуле ў раёне: менавіта ён сваім нараджэннем «адкрыў» лік немаўлятак 2018 года на Жабінкаўшчыне.

Бацькі вераць, што іх сыночак з'явіўся пад шчаслівай зоркай, таму 1 студзеня будзе прыносіць яму не толькі падарункі, але і ўдачу, здароўе і добры настрой.

— Я прачытала, што людзі, народжаныя 1 студзеня, становяцца лідарамі, умеюць дабівацца сваёй мэты, — расказвае маладая мама. — Не ведаю, як будзе далей,

■ Першынец года

1255 КРОКАЎ ДА ШЧАСЦЯ

аднак ужо зараз менавіта сыночак вырашае, калі нам, бацькам, можна паснедаць, адпачыць, паспаць. Клопаты вакол малечы — самыя прыемныя. Сяргей з радасцю дапамагае: ён па-майстэрску спавівае дзіця, мые ў ванначы, падымаецца да Уладзіка ноччу, люляе. Я вельмі шчаслівая, што ў сынулі такі тата.

Святлана любіць трымаць немаўлятка на руках, углядацца ў тварык і знаходзіць у ім рысы каханага мужа.

— Уладзіслаў — тата Сяргей у мініяцюры, — кажа яна. — Падабаецца назіраць, як сыночак усміхаецца, як скручвае вусны трубкай, нібыта нечаму здзіўляецца. Спадзяюся, што і характарам наш

першынец пойдзе ў тату — будзе такі ж вясёлы, пазітыўны, душа кампаніі.

Часам у такія хвіліны Святлана згадвае тую першую і, як аказалася, лёсавызначальную сустрэчу ў цягніку: яны, абодва студэнты-трэцякурснікі (толькі Святлана вучылася на настаўніка матэматыкі і інфарматыкі, а Сяргей — на інжынера па інфармацыйных тэхналогіях), вярталіся з Брэста ў Жабінку з лекцыяй.

Ёй спадабаўся прывабны хлопец, яго манера разважаць, тонка жартваць, уменне падтрымліваць гутарку. А Сяргей адрознаваў патануў у яе бяздонных вачах і зразумеў: вось яно, каханне і сэнс жыцця.

І хоць легкакрылы Амур ужо злучыў іх закаханыя сэрцы, абодва вырашылі не губляць галавы і спачатку атрымаць дыпломы аб заканчэнні ВНУ. Толькі пасля здачы дзярж-іспытаў згулялі вяселле. Сяргей уладкаваўся ў «Белтэлекам», а маладая жонка — настаўніца ў трэцюю гарадскую школу № 3.

— Я самы шчаслівы чалавек, — кажа Сяргей. — Ёсць прафесія, якая прыносіць задавальненне, пачалі будаваць свой дом, жонка нарадзіла сыночка ды яшчэ ў першы дзень новага года. Чаго не хапае? Бадай, толькі дачушкі...

Святлана БЯЛЯК

■ Выбар за вамі...

Жыццё на далоні

Самарэалізавацца можна паспець пасля нараджэння дзіцяці, а вось стаць мамай пасля абарту не факт, што атрымаецца

Пра аборт сёння гавораць па-рознаму. Адны параўноўваюць з забойствам, другія адстойваюць права на яго — маўляў, навошта тое мацярынства, пакуль не рэалізавала свае задумы, не адвучылася, не атрымала работу, не абзавялася мужам...

Ты не адна!

Шчаслівыя фоткі, жыццесцвярджальныя статусы і пяшчотныя каментары ў сацыяльных сетках. Хто ведае, ці распісаліся б гэтыя маладыя людзі, калі б Марыя (тут і далей імёны зменены) не захавала цяжарнасць. Магчыма б, яна і не сышла з Паўлам, не заўважыла, які ён высакародны, сапраўдны, любячы... Сімпаічны малады хлопец, па якім не адна прыгажуня сохла, выбраў адзінокую дзяўчыну з дзіцем на руках, ды яшчэ ўсім знаёмым сказаў, быццам гэта яго малы. У многім дзякуючы таму, як ён сябе паказаў, Марыя і звярнула на Пашу ўвагу, пакахала.

— Часам жанчыны кажуць: «Вось зацяжарыла ад нейкага ідыёта, ён мне не патрэбны». А дзе гарантыя, што калі яна выйдзе замуж за чалавека, якога будзе моцна кахаць, зможа з ім нарадзіць дзіця? Альбо што праз некалькі гадоў пасля заканчэння ўніверсітэта ў яе ўсё будзе крута? Ды хіба замужнія жанчыны застрахаваны ад таго, што ў нейкі момант не застануцца адны з дзіцем? Ці трэба так чапляцца за ўяўныя перспектывы, мары пра «забяспечаных хлопчыкаў» і крутую работу. Мы не будзем чапаць статыстыку бясплоднасці. Але чаму б не задумацца, навошта зараз жанчыне дадзена гэтая цяжарнасць? Усё ў жыцці можна паспець і пасля нараджэння дзіцяці, а вось стаць мамай пасля абарту можа і не атрымацца, — заўважае **Юлія ЯРАСЛАЎЦАВА** — старшыня грамадскага дэбрачнага аб'яднання «Ратаванне немаўлят».

Здаецца, як рэзагаць, калі ў арганізацыю ў істэрыцы тэлефануюць цяжарныя са словамі нахшталт: «Балюча мне, страшна, аборт хачу!» Але калі жанчыны сюды звяртаюцца, яны ж ведаюць, што тут ад абарту будучы адгаворваць. Значыць, сумняваюцца, шукаюць падтрымкі. І добра, калі ёсць месца, дзе прымуць, не папракнуць. Бывае, што чалавеку патрэбны нехта, хто сагрэе, калі няма каму паплакацца, з кім параіцца. Такім тут заўсёды кажуць: «Ты не адна, у цябе ёсць мы».

Пралайферы гатовы падтрымаць не толькі псіхалагічна (кансультацыі з прафесійнымі псіхалагам і гінеколагам). Будучым мамам, якім няма куды ісці, дапамогуць з жылём і ўсім неабходным, навучаць, як даглядаць дзіця, і нават пастараюцца вырашыць праблемы з працаўладкаваннем.

З многімі мамачкамі арганізацыя гадамі падтрымлівае сувязь. Некаторыя падапечныя самі становяцца валанцёрамі. Так, адна з жанчын, якую ў арганізацыі некалі адгаварылі ад абарту, праз пэўны час сама кансультавала праблемную цяжарную: «Не будзе куды ісці з дзіцем, прыходзь да мяне. Я цябе прыму».

Хросная Юля

Юля расказвае, што некаторыя жанчыны завуць яе «хроснай мамай». Адзінокія ці непрызнаныя блізкімі, без работы і з жыллёвымі праблемамі, яны захавалі зароджанае жыццё. Як, напрыклад, Ірына. Яна задумалася пра аборт, калі прыгожыя адносіны з маладым чалавекам ператварыліся ў пакуты, сужыцель пачаў выпіваць і пры гэтым паводзіў сябе неадэкватна, мог пабіць, аблаяць. Дзяўчына, якая баялася, што застанеца адна на вуліцы, усё ж вырашыла нарадзіць і пакінуць немаўля ў дзіцячым доме. Але і ночы не пратрымалася, са слязамі прыбегла: «Аздайце мне маю малышку, не магу без яе». А яшчэ ў дзіцячым доме яна убачыла хлопчыка-адказнічка і адчула, што гатова была б і яго забраць, каб магчымасці дазвалялі.

«Калі жанчыны да нас звяртаюцца, яны ж ведаюць, што тут ад абарту будучы адгаворваць. Значыць, сумняваюцца, шукаюць падтрымкі. І добра, калі ёсць месца, дзе прымуць, не папракнуць».

— Мая Іра, — пра мамачак, якім дапамагаюць, Юля расказвае як пра найлепшых сябровак, — змагла тое, што змагла б адзінка. Упэўнена, што многія на яе месцы, нават на вялікіх тэрмінах, знайшлі б, як зрабіць аборт. Канешне, сэрца разрываўся ад болю, калі я даведлася, што яна падпісала адмову на дзіця, бо яна гэта зрабіла толькі таму, што баялася, ці зможа нешта даць дзіцяці. Але ў нейкі момант усё матэрыяльнае стала для яе другасным. Шкада, калі людзі думаюць, што галоўнае — забяспечыць дзіця. Хіба

нельга быць шчаслівым без дзяцей, якіх пакідаюць у сметніцах. Гэта не так. Мы матывуем на мацярынства, паказваем, што гэта каштоўнасць. Калі сустракаешся з мамамі, якія вырашылі не перарываць цяжарнасць, бачыш, што прыярытэты ў іх мяняюцца. Напрыклад, адна проста да фанатызму марыла пра вышэйшую адукацыю. А нарадзіла дзіця, адчула, што хоча іншага. Насамрэч, дзіця нічога ніколі не адбірае. Яно толькі дае. Для многіх — гэта шанц пазбавіцца ад інфантальнасці. Так, дзяўчына блукае: дыскатэкі, хлопчыкі. «А становіцца мамай, у яе з'яўляюцца клопаты і абавязкі, яна разумее, што ўсё, што было да гэтага — несур'ёзна, няважна. Мне вельмі шкада маладзенкіх дзяўчат-сірот, якіх ці не за шкірку цягнуць на абарты. А можа, у іх жыцці ніколі надзейнага мужчыны не будзе? Затое дзіця, у адрозненне ад мужыкоў, мамачку будзе любіць заўсёды».

«Маладая яшчэ, пагуляць хачу...»

Мы гатовы прыняць і тых людзей, якія цвёрда рашыліся на аборт, магчыма, наступную цяжарнасць яны захавуюць. І такі выпадак быў.

— Увогуле, аборт часта выбіраюць не таму, што няма грошай. На яго ідуць і калі ёсць муж, які не супраць дзіцяці. Часам гутарыш з жанчынай і разумееш, што ёй не цяжарнасць замінае. Маўляў, з мужчынам праблемы, быццам, ён яе не кахае. Тут бы да сямейнага псіхолога ісці, а не на аборт бегчы. Часам гэта няўпэўненасць у сабе, адгаворкі нахшталт «маладая, яшчэ пагуляць хачу». Хоць той, хто рана нараджае дзіця, пасля, як правіла, паспявае самарэалізавацца. Ёсць і такія, хто шкадуе сябе, баіцца, што застанеца без работы і не зможа купіць норкавае футра. Грамадзянскія шлюбныя — таксама часта прычына абарту. Сёння мы разам, а праз год-два можам заявіць: «Ты мне ніхто». Калі мужчына не рашаецца зрабіць прапанову, ці не гаворыць гэта пра тое, што ён несур'ёзна ставіцца да жанчыны, карыстаецца ёй? Маладзенькія дзяўчаты перарываюць цяжарнасць пад прымусам родных. Так, мне тэлефанавалі мамы непаўналетніх і цікавіліся, дзе робяць аборт.

Але я магу прывесці прыклады, калі ранняя цяжарнасць была захавана і, некалі злосныя і непрымірымыя, бабулі і дзядулі сёння душы не чуюць у сваіх унуках. На аборт часам ідуць нават, калі не задавальняе пол дзіцяці. На жаль, сёння інтэрнэт перапоўнены каментарыямі жанчын, якія пра споўненую цяжарнасць гавораць амаль як пра ўласную заслугу.

Вольгу спыніць не было каму. Яна зрабіла аборт, калі ёй здалосся, што муж здраджвае з найлепшай сяброўкай. Мужчына, калі даведаўся аб перарванай цяжарнасці, горка плакаў. Пра дзіця сужэнцы марылі дзесяць гадоў, але жанчына ніяк не магла зацяжарыць. Пара распалася. У яго з другой жонкай ужо двое дзетак. А Вользе ўрачы казалі: «Пасля абарту вам ніколі не быць мамай».

Перадабортнае кансультаванне патрэбна не толькі дзеля таго, каб захаванне жыццё будучага чалавечка, але і дапамагчы жанчыне, незалежна ад таго, які выбар яна зробіць. Пралайферы цікавяцца, што ў цяжарнай здарылася, раз яна сюды прыйшла. Часта гэта безліч розных праблем, з якімі працуюць прафесійныя псіхологі.

І ўсё ж Юлія мяркуе, што кансультацыі цяжарных — гэта ўжо самы апошні і цяжкі крок, а дзіцячыя жыцці можна выратаваць і іншым чынам. Да абарту вядуць тысячы шляхоў, і каб папярэдзіць незапланаваную цяжарнасць, трэба найперш працаваць з моладдзю. Калі непаўналетнія дзяўчаты тэлефануюць «незнаёмай цётцы» (пэўны час такіх званкоў у арганізацыю ішло вельмі шмат) і цікавяцца пра абарты, хіба гэта не сігнал, што трэба нешта рабіць? Цнатлівасць, сямейныя каштоўнасці — адна з тэм, якую валанцёры абмяркоўваюць разам з падлеткамі ў каледжах і школах; важна, каб маладыя людзі навучыліся несці адказнасць за сябе і за іншых.

— Не трэба думаць, што мы расказваем жahlівыя рэчы пра тое, што такое аборт, — запэўнівае Юлія. — Я паказваю ролік «Цуд жыцця» пра тое, як развіваецца дзіцятка. Цікава назіраць за рэакцыяй падлеткаў: яны расчуненыя, усміхаюцца, плачуць. Пасля бяруць у далоні ляльку — і дзівяцца, што некалі былі падобныя. У такія хвіліны я разумею: вось яна — маленькая перамога.

Алена ДЗЯДЗЮЛЯ